

РЕШЕНИЕ

№ 770

гр. София, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Вяра Русева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10192** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Б. Г. Й., чрез процесуалния му представител адв. Х. К. срещу Решение от 17.09.2021 г., постановено по НАХД № 14543/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 101-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-004404 от 15.03.2019 г., издадено от началника на сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон касационно основание за отмяна по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК. В атакуваното решение

неправилно е посочено, че касаторът е извършил посоченото в АУАН деяние, въздигнато и като административното нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Поддържа, че на посочената дата и час не е отказвал да участва в проверка за употреба на алкохол. В тази връзка показанията на разпитаните свидетели не носят в себе си никаква релевантна по делото информация, тъй като същите не са били на мястопроизшествието към момента на твърдения отказ от изпробване на алкохол. Моли съдът да отмени обжалваното решение и наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата. Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Установено е в производството пред Софийски районен съд, че на 06.03.2019 г., около 01:40 часа, в [населено място], по Околовръстен път с посока на движение от [улица]към [улица], Б. Й. управлявал лек автомобил „М. СЛ 500“ с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост и като участник в ПТП в района на № 143 на Околовръстен път, отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 № 0141. Бил му връчен талон за медицинско изследване № 0006602 за МБАЛ „Света А.“. За установеното на Й. е съставен акт за административно нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП като в следствие е издадено атакуваното наказателно постановление. Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за законосъобразност на НП по съображения, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и е спазен материалният закон. Съдът е приел

още, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответна по вид и размер на установеното виновно поведение на жалбоподателя е и наложената административна санкция. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дееца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. В тази връзка обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Съдът споделя изводите на въззивния съд, че при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Те отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия.

В разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП алтернативно са предвидени две хипотези, при които се ангажира административната отговорност на нарушителя по този текст - 1. ако водачът откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за употребата на алкохол или друго упойващо вещество или 2. не изпълни предписанието за медицинското изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. Втората хипотеза, визирана в нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП касае единствено случаите, когато медицинското изследване е задължително - визирани в хипотезите на чл.2 и чл.3, ал.2 от Наредба № 30 от 27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства. В първата хипотеза на чл.174, ал.3 от ЗДвП законодателят е имал предвид само преднамерен отказ, т.е. отказ да бъде извършена каквато и да била законово регламентирана проверка за наличието на алкохол или друго упойващо вещество в кръвта на водача. Такъв е и настоящият случай, тъй като касаторът е отказал да бъде

изпробван с техническо средство, с което е реализирал самостоятелен състав на административно нарушение. Видно от доказателствата по делото, правилно въззивният съд е приел, че е налице първата хипотеза и същата е основание за санкционирането му по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Касаторът не отрича, че е отказал да бъде тестван с техническо средство за установяване на употреба на алкохол с мотив, че не е бил в състояние физически да участва в такава проверка. СРС е обсъдил твърдението му и е достигнал до правилен извод, че същото е голословно и неподкрепено от нито едно гласно или писмено доказателство, а отказът е надлежно удостоверен с подписа му и този на свидетеля Л. М.. Ето защо, оплакванията на касатора, че СРС е обсъдил превратно събрания доказателствен материал и е достигнал до неверни изводи от фактическа страна, се явяват неоснователни. В случая фактическите констатации, отразени в АУАН и възпроизведени в НП, в частност - отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка се установяват по безспорен начин. Същевременно словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказът да бъде проверен с техническо средство, както и в НП изрично е посочено цифрово предложение 1 на чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността. В тази връзка описанието на нарушението в обстоятелствената част на НП съответства на дадената правна квалификация на деянието - отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, с което деяние осъществява състава на нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП. На следващо място законодателят, в разпоредбата на чл.174, ал.3 предл.1 от ЗДвП, е предвидил да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство. Дори и да се извърши впоследствие медицинското изследване, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказа да бъде извършена проверка с техническо средство.

Касационната инстанция напълно споделя изводите на въззивния съд, че Б. Й. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП, за което е санкциониран. По отношение на наложеното наказание за установеното нарушение съдът посочва, че същото е определено в конкретен размер в закона и наказващият орган няма възможност за

индивидуализация им. Същевременно допуснатото нарушение не следва да се счита за маловажни по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на нарушения от същия вид.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, пр.2 АПК , вр. чл.63в от ЗАНН Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.09.2021 на Софийски районен съд, НО, 101 състав по НАХД № 14543/2020 г., с което е потвърдено НП 19-4332-004404 от 15.03.2019 г., издадено от началника на сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.